

– door klanken, beelden, lichtstralen... of hun condensatie tot een atmosfeer. Dit kunnen is in het nieuwe dansparadigma de inzet van een dramaturgie (eerder dan choreografie) van een ongelijksoortige beweeglijkheid, van een *'performativiteit in het algemeen'*. In het werk van Deep Blue is echter niet alleen het lichaam van de toeschouwer/luisteraar maar ook dat van de performer een recipiënt van affecten. De performers houden het publiek een spiegel voor: ze zijn eveneens ontvangers van impulsen, indrukken, imprints. Deze symmetrie tussen 'bewegers' en 'bewogenen' wist uiteraard niet het verschil tussen beide posities uit. De waargenomen lichamen zijn juist performers omdat ze het vermogen tot bewogen worden ook in bewegingen kunnen omzetten. Actief versus passief aangedaan worden: deze tegenstelling regeert ook de artistieke affectmachines. De hedendaagse dans reproduceert, zoals alle andere kunst van tegenwoordig, de fundamentele ongelijkheid binnen de spektakelmaatschappij en kan in haar sociale werkzaamheid enkel alluderen op *de mogelijkheid van een gemeenschappelijkheid zonder onderscheidingen*.

4. Hegel kondigde 'het einde van de kunst' aan omdat hij meende dat de vervluchtiging van het zintuiglijke element (letterlijk: de 'aïesthesis', de gewaarwording) in een loutere ideeënkunst slechts een doorgangsfase was op weg naar dat eindstadium waarin de wereldhistorische Geest zich zou realiseren als pure filosofie, als loutere gedachtegang of aaneenschakeling van ideeën die ook zouden samenvallen met het reële. Deze stelling is een misvatting gebleken, en dat los van haar inbedding in een idealistisch wereldbeeld. Kunst wérd ideeënkunst, maar ook in de conceptuele kunst blijft er een spanning bestaan tussen zintuiglijkheid en vormelijkheid, waarneming en communicatieve boodschap of – van het standpunt van de maker uit gezien – materiaal en intentie. De kunst bestaat dankzij deze *radicale disjunctie*, die ze altijd weer opnieuw articuleert en, vooral, bespeelt. Dat geldt dus ook voor het werk van Deep Blue, waarbinnen de disjunctie vaak opduikt als een expliciet 'niet kloppen'.

'Hier klopt iets niet – want het geprojecteerde beeld verschilt van wat ik waarneem'. Met de disjunctie tussen uiterlijke en innerlijke waarneming, digitale vervorming en analoge perceptie, maakt *Box with holes* een rondedans. Je schuift je handen in een doos, je maakt contact met de handen van Heine Avdal, en je ziet op de bovenwand van de doos een handenchoreografie die niet overeenstemt met wat binnenin diezelfde doos gebeurt. Nochtans zijn het

jouw en zijn handen. Of neem de scène in *terminal* waarin Avdal kleine foto's op de achterwand bekijkt en zijn kijken door een videocamera wordt verdubbeld – tot de verdubbeling niet langer kan kloppen en wat hij bekijkt wel moet verschillen van het videobeeld dat wij, het publiek, bekijken. Het slot van *some notes are* is even verwarrend: je moet het gezien hebben om te geloven dat je niet kan geloven wat je ziet. Deep Blue excelleert in *het construeren van visuele onwaarschijnlijkheden, van waarnemingsvelden die werken als bewust beleefde 'hallucinaties'*. Dit collectief maakt affectenmachines waarin niets is wat het lijkt, ook niet de lichamen van de performers. De ervaringskunst van Deep Blue bereikt daarom altijd weer opnieuw haar momentum in *de disjunctie tussen 'het fysieke' en 'het mentale'*, het momentaan uit elkaar halen van sensorische belevingen en hun bewuste verwerking tot de vaststelling 'hier klopt iets niet'.

Het niet-kloppen reproduceert de aloude tegenstelling tussen lichaam en bewustzijn, affecten en voorstellingen. In de producties van Deep Blue is dit effect een gevolg van de totale dramaturgie, het resultaat van de altijd momentane distributie van gecreëerde waarnemingsmogelijkheden. Binnen deze verdeling is de kijker-luisteraar een te bespelen krachtenveld dat zichzelf *interpreteert* als de eenheid van het verschil tussen lichaam en bewustzijn. Of z/hij dat ook is, doet er niet toe: de interpretatie produceert de disjunctie, ze genereert een als onbetwifelbaar ervaren verschil – 'daar het beeld, hier mijn lichaam'. In werkelijkheid gaat het om niet meer dan een performatieve verdeling van informatie en haar interpretatie.

Informatie is alles, want alles is informatie: lichamen (de genetische code), computergestuurde geluiden of beelden (de digitale code), door mensen voortgebrachte geluiden of handelingen (de linguïstische code)... Informatie is instabiel, ze bestaat slechts in de vorm van stromen – van bewegingen van pixels, geluidsgolven, woorden (wie leest, zet de taal in beweging). De materialiteit van deze bewegingen nemen we meestal niet waar omdat we gericht zijn op 'de achterliggende boodschap', op de inhoud of betekenis. Ze is vaak ook infrahumaan, niet direct bewust waarneembaar. Het werk van Deep Blue maakt de spreekwoordelijke hardheid van de bewegingen van beelden, geluiden of ledematen alsnog zichtbaar, hoorbaar, voelbaar.... Hun materialiteit wordt werkzaam, ze affecteert op een tegelijk onbetwifelbare en onbegrijpelijke manier – als een ongrijpbaar spook. Het realiteitsgehalte van een performatief netwerk is inderdaad 'diep blue'.

[]